

har prøvet paa. Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 2, synes jeg ikke, der er nogen som helst Tvivl om dets Forstaaelse. Det ligger fuldstændig i Ministerens Haand at opføre Kajerne, naar han mener, at det er rigtigt. Han kan selvfølgelig ikke i den Grad binde sig, at skulde der ske dette eller hint, som vi i Øjeblikket aldeles ikke kan forestille os, han saa alligevel skulde gøre det. Men det er hans Hensigt at gøre det. Skulde der indtræffe Jordskælv eller andet sligt, maa Ministeren selvfølgelig til sin Tid tage den Beslutning, der bliver fornøden.— Spørgsmaalet om Vedligeholdelsen af de kommunale Anlæg har været omtalt, og jeg vil derom sige, at det er ganske klart, at Staten ikke har nogen som helst Vedligeholdelsespligt. Vi maa oppe paa Færøerne selv se at klare den almindelige Vedligeholdelse, som vi kan bedst, og skulde der indtræde store Katastrofer, kan vi vel nok nære noget Haab om, at vi kan faa Støtte fra Statskassen. Men i saa Henseende kan jo Statsmyndighederne ikke for Øjeblikket tage nogen som helst Stilling, men maa forbeholde sig den Stilling, de til sin Tid maa tage efter de Omstændigheder, der foreligger. Staten er altsaa med Hensyn til Vedligeholdelsen ikke bundet i mindste Maade efter Lovforslaget.

Endelig ønsker jeg at sige, at jeg lægger kun ind i Lovforslaget og de foreliggende Ændringsforslag, som jeg har været med til at stille, hvad der efter disses Ordlyd og efter en naturlig Forstaaelse maa ligge i disse; andet lægger jeg ikke deri, og det synes jeg, er absolut det rigtige.

Ministeren for offentlige Arbejder (Thomas Larsen): Jeg kan give den ærede Ordfører (Efferesø) min Tilslutning med Hensyn til hans Betragtninger om Vedligeholdelsesudgifterne for Thorshavns Vedkommende. Det siger sig selv, at naar Havnen bygges som Statshavn, bliver det Staten, som skal vedligeholde Havnen, og ikke Kommunen. Spørgsmaal om Vedligeholdelsesudgifter kan der kun blive for de andre kommunale Anlæg Vedkommende. Det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) rettede igen et Spørgsmaal til mig, idet han mente, at mine Udtalelser med Hensyn til Ændringsforslaget angaaende Vedligeholdelsen ikke var saa klare, som han kunde ønske. Han udtalte, at det, som han maatte kræve, var, at Lagtinget skulde indestaa for Vedligeholdelsesudgifterne i alle Tilfælde, men han skulde ikke komme ind

paa Spørgsmaalet om Katastrofer, som jeg havde omtalt. Jeg skal dertil sige, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at de almindelige Vedligeholdelsesudgifter skal Lagtinget indestaa for. Naar jeg har nævnt Katastroferne, er det, fordi jeg ikke har villet, at Færingerne skulde have den Opfattelse, at selv om der skete Katastrofer, som kunde volde saadanne Udgifter, at det ikke var muligt for dem at betale dem, skulde de alligevel være berøvet al Udsigt til Statens Støtte.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) var ikke tilfreds med mit Svar for et enkelt Punkts Vedkommende; men jeg synes i og for sig, at det ærede Medlem gerne kunde have været det. Og naar det ærede Medlem vilde tillægge mig et ganske særligt Mod, naar jeg tog den Stilling, jeg tog, og gav ham det Svar, jeg gav, saa kan jeg ikke indrømme det ærede Medlem, at det vidner om noget særligt Mod fra min Side. Det ærede Medlem spurgte mig nemlig, om det var min Mening, hvis Loven gaar igennem Rigsdagen i den Skikkelse, som det nu er foreslaet, da at ville bygge Anlægskajen. Dertil svarede jeg Ja. Saa tager det ærede Medlem nu den Stilling, at han spørger mig: Ja men hvis det nu skal vise sig, at det er umuligt at bygge Læmolten, vil Ministeren saa alligevel bygge Anlægskajen? Jeg synes det er et Spørgsmaal, som ikke indeholder nogen stor Realitet. Dertil vil jeg svare det ærede Medlem, at hvis jeg til den Tid er Minister, vil jeg ikke bygge Anlægskajen, men jeg vil henvende mig til Rigsdagen, paa ny og eventuelt stille Forslag om en Ændring i den vedtagne Lov ud fra de Forhold, som da er til Stede, og det antager jeg, at det ærede Medlem vil finde er en absolut korrekt Fremgangsmaade.

Saaledes som Lovforslaget er affattet, og saaledes som Meningen hele Tiden har været fra min Side, skal der ved Thorshavn bygges en Statshavn, og Staten skal selvfølgelig overtage den gamle Havn. Det er en Risiko, men Risikoen ved at bygge en Statshavn har Lovgivningsmagten jo løbet nogle Gange før, man har bygget Statshavne herhjemme paa ret udsatte Punkter, f. Eks. ved Skagen og Anholt, og de har vist sig ikke at være mislykkede, men at kunne holde. Det siger sig selv, at Forholdene er noget farligere oppe ved Thorshavn, men at det skulde kunne afholde Lovgivningsmagten og Regeringen fra at gøre et Forsøg paa ogsaa der at tilvejebringe saadanne